

Moji milí, zajisté jste už slyšeli nějaké z mých příběhů. Tento jsem vám ale ještě nevyprávěl. Je o mém největším dobrodružství. Jsem již starý a nejsem stejný hobit jaký jsem dřív býval. Je na čase, abyste zjistili co můj život naprosto změnilo.

Začalo to dávno, v jedné zemi daleko na východě. V zemi jakou v dnešní době už nenajdete. Bývalo tam město *Dol*, široko daleko proslulé svými trhy. Město míru a blahobytu. Stávalo před největším královstvím Středozezemě, *Ereboru*. Bylo to království, kterému vládl Král trpaslíků (neboli král pod horou). Král byl velmi mocný, nikdo nepochyboval o královském následnictví jeho syna a poté vnuka. Krása města zbudovaného v hoře byla všude známá. Hlavně díky jeho bohatství, v podobě zlata, stříbra a drahých kamenů vytěžených z hory. Šikovnost trpaslíků byla proslulá hlavně díky krásným šperkům, které tvořili. Stále se spouštěli hlouběji do hory, aby tam těžili drahé kameny. Až pak jednou ho objevili, srdce hory zvané arcikam. Král trpaslíků se po získání tohoto kletotu začal nad ostatní povyšovat. Začalo se říkat, že k arcikamu se váže nemoc. Posedlost zlatem a bohatstvím, které král propadl. Celé hodiny trávil přepočítáváním svých cenností. Požadoval také, aby se mu všechny národy přišly poklonit. Jak to ale bývá, netrvalo dlouho a takto velký poklad zaujal i někoho jiného. Pokud to nevíte, tak drací poklady zbožňují. Jeden takový drak přiletěl k Ereboru, celé město *Dol* spálil na uhel a potom zaútočil na erebor. Všichni začali utíkat, ale ne všem z velkého národa trpaslíků se podařilo uprchnout. Drak se usadil v hoře. Trpaslíci se tedy vydali na dlouhou cestu aby našli nový domov.

O 60 let později, úplně v jiném kraji žil jeden hobit jménem Bilbo. Ano, byl jsem to já. Žil jsem si svůj spořádaný život ve své hobití noře. Hobití nora není jen díra v zemi. Je to útulné obydlí s oblými stropy a kulatými dveřmi, kde je teplo a sucho. Jednou z mých oblíbených činností bylo sedávat před dveřmi, kouřit dýmku a snídat. Pamatuji si to, jakoby to bylo včera. Bylo to pěkné teplé ráno, když před mými vrátky zastavil vysoký pocestný, se špičatým kloboukem, dřevěnou holí a v dlouhém plášti. *“Dobré jitro”* pozdravil jsem ho. On mi odpověděl: *“Jak to myslíte dobrý jitro? Myslíte tím to, že dnešní jitro je pro vás dobré? Nebo mi snad přejete, aby mé jitro bylo dobré? Nebo má být mé jitro dobré, ať budu chtít nebo ne?”*

“Všechno najednou”, odpověděl jsem trochu rozpačitě. Už jsem začal vstávat, abych se tomuto divnému muži vyhnul, když v tom se znova zeptal. *“Vy si mne nepamatujete, že?”*

“My se snad známe?”

“Moje jméno znáte určitě, i kdyby jen z doslechu. Jsem Gandalf.”

Na chvíli jsem se zamyslel.

“Gandalf? Snad ne ten čaroděj, který měl tak skvělé ohňostroje!”

“Jsem rád, že aspoň na mé ohňostroje si pamatujete. Změnil jste se, Bilbo pytlíku. Pamatuji si Hobita, který se nemohl dočkat jakéhokoliv dobrodružství.”

“Dobrodružství? S tím na mě nechodte Gandalfe, zkuste to třeba za kopcem,” s těmito slovy jsem se otočil a odešel. Gandalf ještě chvíli stál před vrátky a potichu si ještě zamumlal: *“Myslím, že je ve vás víc, než si myslíte, Bilbo pytlíku.”*

Toho dne večer, když jsem si zrovna chystal večeři, tak někdo zaklepal na dveře. Nikoho jsem neočekával, ale i tak jsem šel otevřít. Před dveřmi stál vousatý trpaslík.

“Jdu moc brzo?”, zeptal se. Ani jsem nestihl odpovědět a už se hrnul dovnitř.

“Jsem tu první? Výborně! Chtělo by to nějaké jídlo. Tady to je spižirna?”, začal se chovat úplně jako doma. Zrovna jsem mu chtěl něco namítnout když v tom zazvonil zvonek znova. Znova jsem šel otevřít. Za dveřmi stál další trpaslík.

“Balin k vašim službám!” *“Bilbo Pytlík”*, vykřikl jsem. Ani tento trpaslík se nějak nezdráhal a šel dovnitř. Pozdravil se s tím co přišel před ním. Páni trpaslíci se začali chovat jako doma. Vytahovali jídlo, víno a pivo ze spižirny a dávali je na stůl. Já jsem jenom přihlížel s otevřenou pusou a nevěděl co říct. Když v tom se ozvalo další zaklepání. To už si ze mě snad někdo tropí šprýmy, pomyslel jsem si. Za dveřmi stáli hned dva další trpaslíci.

“Fili a Kili k vašim službám”, představili se jednohlasně a už se hrnuli k zbytku trpaslíků. Já jsem stál jen potichu v koutě a přihlížel jsem, jak trpaslíci vytahují moje sváteční nádobí a likvidují moje zásoby. Znova někdo zaklepal mohutně na dveře. Moje nervy už byly na pochodu. Už naprosto rozčileně jsem šel otevřít dveře, ze kterých na mě vypadla celá horda trpaslíků, za kterými stál a usmíval se nikdo jiný než Gandalf.

O půl hodiny později už všichni seděli okolo mého stolu, cpali se mým jídlem a hlasitě si povídali. Gandalf chodil kolem stolu a trpaslíky přepočítával.

“Jenom 12, někdo chybí”, brumal si pod vousy.

Když to dopověděl, ozvalo se mohutné zaklepaní na dveře. Nebylo zdvořilé jako ty před ním. Bylo to spíš zabušení. Já i Gandalf jsme se vydali ke dveřím za kterými stál ...

“Thorine!” zvolal Gandalf a bylo vidět jak trpaslíka rád vidí. On se však tak netvářil. Vypadal majestátně, vlasy až po ramena a na sobě měl těžký plášť.

“Říkal jste, Gandalfe, že to najdu lehce. Třikrát jsem zabloudil! Nebýt té značky, vůbec bych vás nenašel,” vešel dovnitř odhodil svůj plášť a šel se připojit k ostatním. Všichni ho hlasitě vítali. Když se všichni dosyta najedli, začal Thorin mluvit.

“Sešli jsme se dnes abychom zahájili výpravu na získání zpět našeho domova,” pak začal vyprávět celý příběh o Hoře, zlatě a drakovi. Když domluvil, chvíli bylo ticho. Pak mi to ale už celé nedalo a musel jsem se ozvat. “Promiňte, ale jak to celé souvisí se mnou?”

“Vy, milý Bilbo Pytlíku, jste náš lupič”, řekl Gandalf naprosto klidným hlasem. Mnoho trpaslíků se ale začalo nesouhlasně ozývat: “Tenhle a lupič? Vždyť vypadá spíš jako hokynář!” Gandalf se ale ozval mohutným hlasem. “Když říkám že je Bilbo Pytlík lupič, tak je lupič! Hobiti jsou velmi rychlí, tiší a odvážnější než se mohou zdát. Pan Bilbo Pytlík nejspíš ani sám netuší, kolik se toho v něm skrývá.”

“No dobrá, dobrá. Když říkáte Gandalfe, že se za něj zaručíte, tak tedy přijímáme. Dejte mi smlouvu”, řekl Thorin. Jeden z trpaslíků se zvedl a podal mi dlouhý papír hustě popsaný. Na konci bylo místo na můj podpis. Smlouva obsahovala nejrůznější informace k rozdělení kořisti, cestovním výdajům, pohřebním výdajům a informovala o celém možném nebezpečí. Pak, musím se přiznat, zatočila se mi hlava a já omdlel.

Vzbudil jsem se až ráno, po trpaslících ani stopy. “Byl to snad jen sen?” tázal jsem se sám sebe. Pak jsem se ale podíval na stůl, kde ležela ona smlouva a v tu chvíli jsem se rozhodl. Sezení doma na zadku už bylo dost. Když jsem se ale podíval na onu smlouvu a na hodinu odjezdu, nestíhal jsem. Sbalil jsem si vše potřebné a rozběhl se ze dveří. Tak tak jsem zastihl trpaslíky a Gandalfa na dohodnutém místě. Gandalf se usmál pod vousy a jen řekl: “Já vám to říkal pánové”. Po těchto slovech mě posadili na poníka, na kterém jsem jel poprvé, a vydali jsme se na cestu. Pomalu jsem začal zjišťovat, jak veselý národ trpaslíci jsou. Po cestě si vyprávěli nejrůznější příběhy a zpívali písně.

A teď úkol pro vás:

nachystejte si všechny věci které budete potřebovat na výlet a v co nejkratším čase je všechny sbalte do batohu - minimálně 7 věcí - čas si změřte a výsledek pošlete na mail n.eonky@seznam.cz